

bambook

PARTA
MALÝCH
DETEKTIVŮ

VELKÝ PAŠERÁCKÝ PŘÍPAD

Mark Dawson

Ilustroval Ben Mantle

bambôok

VELKÝ PAŠERÁCKÝ PŘÍPAD

Mark Dawson

VE SPOLUPRÁCI S ALLANEM BOROUGHSEM
ILUSTROVAL BEN MANTLE

Poznámka autora

Narodil jsem se v Lowestoftu v Anglii, jen kousek na sever po pobřeží od Southwoldu, a jsem nesmírně rád, že mám v tomto městě svůj letní byt. Je to nádherné místo s osobitou malebnou atmosférou – připomíná mi knihy od Enid Blytonové, které jsem tak rád četl jako dítě. Dýchá z něj historie, a celé východní pobřeží je navíc obdařeno nejružnějšími mýty a legendami. Mnoho z nich se objevilo v případech, které vyšetřuje Parta malých detektivů. Zjistíte také, že velká část míst v knize je reálná, dokonce správně geograficky umístěná. Například maják nebo přístav jsou přesně tam, kde byste je čekali, stejně tak staré muzeum na Viktoriině ulici. Nemůžu vám slíbit, že na pobřeží uvidíte pašeráky v plné práci, ale rozhodně jste je tam v uplynulých letech mohli najít. A příběh o lovcí vraků, který láká lodě do záhuby, byl inspirován lokální historií.

Doufám, že si svou návštěvu města užijete a že se vrátíte pro další dobrodružství celého týmu. Je toho hodně, co bychom s vámi chtěli sdílet.

Mark Dawson

Southwold, 2021

Pro Freyu a Samuela

Lucy

Odvážná, věrná a sportovní. Chce se stát olympijskou vítězkou, tak jí nezkřížte cestu...

Max

Šprt se zlomyslným smyslem pro humor.
Samozvaný dětský génius – jen to neříkejte
jeho mámě.

Jack

Smělý, vtipný a skvělý kuchař – ale nevěřte
všemu, co vám navykládá.

Charlie

Divoká jako lev, svého psa Sherlocka miluje víc než lidi. Nikdy jí neříkejte Charlotte!

Sherlock

Hlasitý štěkot, studený nos, velké srdce – pátý člen party.

POBŘEŽNÍ
HRÁZ

PLÁŽOVÁ
CHATKA

HŘBITOV
U KOSTELA

MUZEUM

MAJÁK

RYBÁŘ

Max Green vyšel na studený chodník a otrásl se ve studeném večerním vzduchu. Zamával na rozloučenou svému učiteli, který mu po škole dával soukromé hodiny, a vydal se podél pobřeží k domovu. Svraštil čelo, když ucítil první kapky deště. Nesnášel návraty domů potmě, zvláště v zimě.

Celkově vzato měl Max život na břehu moře ve městě Southwold rád. Nejvíc se mu tam líbilo v létě, kdy se dny zdály nekonečné a mohli jste jenom plavat a válet se na pláži. Ale zima v Southwoldu byla úplně jiná liga. Mořský vítr se prohnal přímo skrz váš vlněný kabát, déšť vám zamlžil brýle a jedině, co člověk mohl dělat, bylo sedět doma a čekat

na teplejší počasí. Southwold v zimě byl jako zlé dvojče Southwoldu v létě.

Procházel kolem opuštěného nábreží s hlavou skloněnou proti větru a poslouchal zvuk vln narážejících do pobřeží. Přál si, aby už byl doma se šálkem horké čokolády a kouskem mámina zázvorového koláče. Pokračoval v cestě, najednou ho ale náhlý zvuk přiměl vzhlédnout. Zamžoural do temnoty skrz své deštěm pocákané brýle.

Kousek dál po nábreží se na rohu poflakovala skupina starších kluků. Smáli se a poštuchovali se. Max je okamžitě poznal. Byl to Toby Watts a jeho kamarádi. Max si skousl ret. Kdyby pokračoval dál, musel by projít přímo kolem nich.

Bude to v pohodě, řekl si pro sebe. Prostě se dívej dopředu a pokračuj, pravděpodobně si tě vůbec nevšimnou. Ačkoli to takhle nikdy nefungovalo, nebo snad ano? Z vlastní zkušenosti věděl, že si ho Toby Watts a jeho banda goril *vždycky* všimne. Na Maxovi bylo něco, co přitahovalo jejich pozornost, stejně jako krev ve vodě přitahuje žraloky.

Max se přikrčil za zaparkované auto, a když si byl jistý, že se dívají opačným směrem, rozběhl se přes ulici k dřevěným schodům, které vedly dolů na pláž. Rok plný střetů s Tobym Wattsem ho naučil, že nejlepší strategií je utéct. Pokud půjde po pláži, nevšimnou si ho.

Ale když Max sešel po schodech dolů, zničehonic se zastavil. Na břehu moře, asi sto metrů od něj, někdo stál. Max byl zvyklý na pláži vídat lidi, kteří v každou denní i noční hodinu venčili psy, ale

tenhle muž vůbec nevypadal, že je na procházce se psem. Byl od hlavy až k patě oblečený do těžkého černého nepromokavého oděvu jako rybář. Stál zády k Maxovi a zíral do moře, široká ramena shrbená proti větru.

Ať už to bylo proto, že muž stál nehybně, nebo proto, že ignoroval vlny narážející mu do nohou, bylo na něm něco, kvůli čemu Max ucítil silné znepokojení.

Znovu si skousl ret a vrátil se po schodech nahoru. Toby Watts a jeho kamarádi byli pořád na rohu, smáli se, hulákali a naoko se prali.

Max zvážil svoje možnosti. Pokud nemohl jít po pláži a stejně tak nemohl jít okolo Tobyho Wattse, zbývala mu jenom jedna věc. Musel jít domů oklikou.

Otočil se a sklesle se plahočil zpátky podél pobřeží opačným směrem, než byl jeho domov. Někdo k němu sprintoval po promenádě od mola: dívka, vysoká, tmavovlasá a s houpajícím se culíkem. Její dlouhé nohy při běhu vydupávaly do

chodníku pravidelný rytmus. Max se usmál a s úlevou si oddechl. Byla to Lucy.

Lucy Youngová a Max Green byli tak odlišní, jak je to jen možné. Max byl malý, trochu šprt a nic neměl radši než strávit večer hraním *Dračího pelechu* na svém počítači. Lucy byla vysoká, sportovní a víc než cokoli jiného milovala být venku. Ale navzdory všem rozdílům byli nejlepší kamarádi od jejich prvního dne ve Škole svatého Enida.

Lucy zpomalila a zeširoka se usmála. „Čau, Maxi,“ zavolala a pohlédla na jeho batoh. „Nemáš už toho šprtání dost?“

„Já nevím, Lucy,“ odpověděl. „Nemáš už dost všeho toho běhání?“ Věděl, že Lucy sní o tom, že se stane atletkou, a skoro pořád tvrdě trénuje.

Vesele se zasmála a srovnala s ním krok. „Co ty o tom víš? Nikdy v životě jsi pořádně necvičil.“

„To je pravda,“ souhlasil Max. „Pořád ti říkám, že já a cvičení, to úplně nejde dohromady.“

„A co je pro všechno na světě tohle?“ naklonila se nad něj Lucy, zahákla prst za jeho kravatu

a jedním pohybem mu ji vytáhla z bundy. „Vypadá to jako něco, co by nosil můj táta.“

Max se zamračil a vrátil svou kravatu zpátky na místo. Jeho slabost pro kravaty byla pro Lucy nekonečným zdrojem zábavy. „Co ti na to mám povědět?“ řekl. „Jsem prostě celým srdcem šprt. Navíc je důležité být dobře oblečený. Nikdy nedostaneš druhou šanci udělat dobrý první dojem.“

Lucy se zatvářila zmateně. „Nejdeš špatným směrem?“ zeptala se. „Tvůj dům je na opačnou stranu.“

„Myslel jsem, že půjdu delší cestou,“ řekl vesele. „Někdo mi pořád říká, že potřebuju víc pohybu.“

Zakřenil se na ni, ale Lucy se jeho vtipu nezasměla. Ohlédla se na skupinku kluků na rohu a Max přemýšlel, jestli uhodla, že se vyhýbá Tobymu Wattsovi.

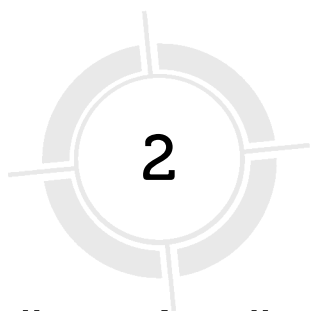
„Mimochodem,“ řekla Lucy a změnila téma, „díky, že jsi mi minulý týden pomohl s úkolem z matematiky. Dostala jsem jedničku. To je moje nejlepší známka za celé pololetí.“

Max pokrčil rameny. „Rádo se stalo,“ řekl. „Kdybys za mě teď mohla chodit na tělocvik, budeme si kvít.“

Usmála se. „Určitě by sis pohyb užil mnohem víc, kdyby sis občas zacvičil. Co se rychle projít po pláži, než půjdeme domů? Abychom do těch tvých plic dostali trochu čerstvého vzduchu!“

Při zmínce o pláži si Max vzpomněl na toho tajemného muže, kterého předtím spatřil, a ucítil nervózní píchnutí někde uvnitř. Na té postavě bylo něco, kvůli čemu ho mrazilo v kostech, jako kdyby ho jeho šestý smysl varoval, aby se držel dál. Kdyby tu byl sám, ani by ho nenapadlo vrátit se na pláž. Báł by se, že znovu narazí na tu přízračnou postavu. Ale s kamarádkou jako Lucy Youngová po boku bylo mnohem snazší být statečný.

Max se zazubil a podíval se na svou kamarádku. „Jasně,“ řekl. „Procházka po pláži zní skvěle. Co by se taky mohlo pokazit?“

PĚKNÉ VĚCI

Jack našel svou matku na obvyklém místě. Seděla u toaletního stolku a dívala se do zrcadla. Penelopa Carterová pokračovala v nanášení očního make-upu s precizností odborníka a netušila nic o tom, že ji někdo sleduje. Když zahlédla Jacka, jak přešlapuje u dveří, překvapeně sebou trhla a rozmazala si řasenku.

„Potřebuješ něco, Jacku?“ zeptala se a otřela si šmouhu vatovou tyčinkou.

„Jen jsem si říkal – kdy tu bude táta?“

Jeho matka si povzdechla. Jack nevěděl, jestli ji podráždila ta šmouha, nebo jeho otázka, rozhodně ale byla podrážděná. „Nepřijede domů,“

řekla a začala si znovu nanášet make-up. „Každopádně ne příštích pár týdnů. Tahle služební cesta je opravdu důležitá – musí toho ještě hodně udělat.“

„Pár týdnů?“ Jack nedokázal skrýt ve svém hlase zklamání. „Ale to znamená, že nebude doma na Vánoce!“

Penelopa Carterová položila štětec na make-up a otočila se k němu. „Vím, že jsi zklamaný, Jacku,“ řekla. „Ale musíš pochopit, že tvůj otec tak tvrdě pracuje proto, abychom mohli bydlet v tomhle krásném velkém domě a abys mohl mít v pokoji všechny ty pěkné věci. Nebo bys byl radši, kdybys ty věci neměl?“

Jack si odhrnul vlasy z obličeje a pokrčil rameny. „No... asi ne...“

„No tak vidíš. Je ti jedenáct, Jacku. Už by ses měl umět vyrovnávat s malými zklamáními, která život přináší.“

Jack zaváhal. „Takže když táta nepřijede domů, možná bychom spolu mohli v sobotu něco podniknout...“

Penelopa Carterová se usmála. Bylo to, jako když slunce vykoukne zpoza mraků. „Samozřejmě že ano,“ řekla. „Co bys chtěl dělat?“

Jack se zamyslel. „Co kdybychom šli na pláž?“

Matka se zamračila. „No, nevím, Jacku,“ řekla. „Na pláži je vždycky takový hluk a slunce nesvědčí mé pleti.“

„Dobře, tak se můžeme třeba projet na motorovém člunu.“

Matka se zlehka zasmála a Jack si říkal, jak hezky její smích zní. „Motorový člun? To myslíš vážně? Vždyť víš, jak strašnou mořskou nemoc mám. Kromě toho jdu v sobotu ráno ke kadeřnici a měla bych úplně zničený účes, kdybych šla potom na loď.“

Jack zasténal. „To je tak nefér,“ postěžoval si. „Kdykoli chci něco dělat, táta je vždycky pryč a ty něco máš. Proč pak bydlíme na břehu moře, když z toho nic nemáme?“

Penelopa Carterová si trpělivě povzdechla. „Nebud' tak melodramatický,“ řekla. „Tvůj otec a já

nemůžeme všeho nechat pokaždé, když chceš jít na pláž."

Usmála se a naklonila hlavu na stranu tak, jak to dělají lidé, když jim řeknete, že vám ujel autobus nebo že vám zemřela vaše zlatá rybička. „Vím, že jsi naštvaný kvůli těm Vánocům, zlato," pověděla mu mírnějším tónem. „Ale tvůj táta bude doma opravdu brzy a potom spolu něco skvělého podnikneme. Tak buď hodný chlapec a utíkej si hrát, musím být u Benfleetových ani ne za půl hodiny."

Jack si povzdechl a odvěkl se zpátky do svého pokoje. Věděl, že si nemá dělat naděje. Kvůli tátově práci byli o Vánocích pohromadě málokdy.

Posadil se na postel a rozhlédl se po pokoji. Prohlížel si modely letadel visící ze stropu, dron na dálkové ovládání, který mu táta poslal k narozeninám, a drahý počítač na stole. Byla to pravda, měl pěkné věci, ale s radostí by se jich všech vzdal, kdyby to znamenalo, že bude moct být s tátou.

Uslyšel zaťukání na dveře a dovnitř vplula jeho matka ve svém nejlepším kabátě. „Takže, nechala

jsem ti něco v mikrovlnce a v ledničce jsou ty párečky v těstíčku, které máš tak rád. Udělej si úkoly a nejdi do postele moc pozdě. Měla bych být do půlnoci doma.”

Natáhla se a rukou v rukavici mu zvedla hlavu. „Netvař se tak mrzutě, zlatíčko,” řekla. „Nechceš